

Arrest

nr. 159 209 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine, geboren op (...) in Khmel'nitski (provincie Khmel'nitski, Oekraïne), van waar u ook afkomstig bent. Van 2000 tot 2003 hebt u in Kiev (provincie Kiev, Oekraïne) gewoond, waar u betrokken raakte bij een crimineel milieu dat in opdracht van een volksvertegenwoordiger werkte. Toen u diende mee te werken aan een opdracht waarbij een Franse zakenman diende te worden omgebracht weigerde u dit en besloot u uit Kiev weg te gaan en terug te keren naar Khmel'nitski. De personen die u rechtstreekse opdrachten gaven, een zekere I. B. (...) en Y. S. (...), lieten u gaan nadat u beloofd had over deze opdracht aan niemand iets te vertellen en

zij u op uw woord geloofden. Begin mei 2014 kwamen er 4 onbekenden in opdracht van Y. S. (...) naar het adres van uw moeder in Khmelnijski, waar u niet langer woonde maar nog steeds gedomicilieerd was en gekend was door de mensen voor wie u destijds in Kiev gewerkt had. Ze stelden zich aan uw moeder voor als vrienden van u uit Kiev en informeerden naar uw verblijfplaats. Uw moeder weigerde hen uw effectieve adres te geven en belde u op, waarna u naar uw moeders woonst keerde om deze mensen te ontmoeten. Eens aangekomen namen jullie plaats in hun busje dat geparkeerd stond bij de burens. Daar deelden ze u mee dat I. B. (...) en Y. S. (...) hen de opdracht hadden gegeven naar u te komen en u mee te nemen naar Kiev. Ze lieten u vervolgens telefoneren met Y. (...). Hij vertelde u dat u veel geld kon verdienen indien u een beweging van een groep sportieve mannen zou samenstellen die terroristische aanslagen of aanvallen zouden uitvoeren tegen de Oekraïense overheid in het kader van de strijd van pro-Russische separatisten in de provincies Donetsk en Lugansk. U diende naar Kiev te komen voor verdere instructies. Hierna liet u weten dat u thuis spullen zou gaan ophalen om vervolgens mee naar Kiev te gaan. U ging echter geen spullen ophalen maar bent meteen gaan onderduiken bij kennissen in het district Starokonstantinov (provincie Khmelnijski). U had uw vrouw telefonisch laten weten dat u problemen hebt gehad met mensen uit Kiev en diende te vluchten, waarna ook zij jullie appartement verliet en bij kennissen in Khmelnijski ging onderduiken. Inmiddels vroeg u een Pools Schengenvisum aan. Na dit te hebben verkregen reisde u op 13 of 14 juni 2014 per bus legaal van Oekraïne via Polen naar België, waar u twee of drie dagen later aankwam. U diende in België aanvankelijk geen asielaanvraag in omdat u vreesde dat u dan zou kunnen worden teruggestuurd. In de nacht van 8 op 9 november 2014 werd u op een zeer gewelddadige manier overvallen door onbekenden, waarna u het bewustzijn verloor. Uiteindelijk belandde u in het ziekenhuis. Het bleek dat uw overvallers ook uw Oekraïens internationaal en binnenlands paspoort gestolen hadden. In het ziekenhuis kwam een politieagent uw verklaringen opnemen. U weigerde echter klacht in te dienen omdat u uw overvallers niet kende. U besloot naar aanleiding van dit incident wel een asielaanvraag in te dienen aangezien u vermoedde dat uw overvallers, aangezien zij u zo hadden toegetakeld, in opdracht werkten van de personen die u in Oekraïne wilden dwingen om een gevechtsgroep voor de pro-Russische separatisten op te starten. Op 17 november 2014 diende u vervolgens een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Nadien werd u nog eens aangevallen door een Russisch staatsburger die in hetzelfde opvangcentrum als u verbleef en die u provokeerde in verband met de politieke situatie in uw land van herkomst, waarna u opnieuw in het ziekenhuis belandde. Naar aanleiding van dit incident diende u wel een klacht in bij de politie. Bij het indienen van uw klacht legde u ook een drietal dreigberichten neer die u ontvangen had van een onbekende, vermoedelijk afkomstig uit Oekraïne, waarop de politie u verzekerde dit eveneens te onderzoeken. Uw vrouw was inmiddels met de kinderen ook buiten de stad gaan onderduiken nadat onbekenden op de school van uw zoon naar uw zoon hadden geïnformeerd. Uiteindelijk verliet ook zij met de kinderen het land om u in België te vervoegen en op 2 september 2015 diende ze eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: Twee medische attesten naar aanleiding van het incident (in de nacht van 8 op 9 november 2014) waarbij u door onbekenden met geweld werd overvallen, een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties (onder de DVZ), twee medische attesten naar aanleiding van het incident (op 18 april 2015) waarbij u door een Russisch staatsburger die in hetzelfde opvangcentrum als u verbleef werd aangevallen, een proces-verbaal van de politie naar aanleiding van de klacht die u tegen voormelde aanvaller indiende, en een screenshot van een dreigbericht dat u ontving.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u problemen vreest te kennen met de personen uit een crimineel milieu voor wie u vroeger nog hebt gewerkt en die u verzocht hadden een gevechtsgroep voor de pro-Russische separatisten op te starten.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die raken aan de kern van uw asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat u begin mei 2014 bezocht werd door de handlangers van uw voormalige oversten uit Kiev die u verzochten een beweging op te richten voor de strijd van de pro-Russische separatisten en dat u een maand of anderhalve maand na dit incident, op 13 of 14 juni 2014 het land bent ontvlucht (CGVS, p. 11-12, 15-16). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen dat deze personen u bezochten een week voor uw vertrek uit Oekraïne, in plaats van een maand of anderhalve maand (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Daarnaast verklaarde u op de DVZ dat u uw land van herkomst verlaten had op 25 juni 2014 en op 26 of 27 juni in België bent aangekomen (DVZ, verklaring, rubriek 33), wat dan weer niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat u al op 13 of 14 juni 2014 uw land verliet (CGVS, p. 11-12). Toen u op uw voorgaande verklaringen werd gewezen, antwoordde u dat de tolk u op de DVZ misschien niet goed begrepen had of u zich zelf

vergist had aangezien u net voordien met geweld overvallen was, waarna u het bewustzijn had verloren, en met ernstige verwondingen in het ziekenhuis was beland (CGVS, p. 12, 18-19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Vooreerst zij opgemerkt dat kan worden aangenomen dat de tolk op de DVZ uw verklaringen letterlijk heeft vertaald. Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat uw opgelopen verwondingen uw geheugen dermate zouden hebben aangetast dat u dergelijke flagrante fouten zou maken aangaande cruciale aspecten van uw asielrelaas. U maakte er weliswaar melding van op de DVZ dat uw gezondheidstoestand zeer slecht is omwille van de aanval op u en legde uit dat u hierdoor slaapproblemen en pijn hebt en zich depressief voelt. U maakte echter geen melding van geheugenproblemen die u hierdoor zou ondervinden. Bovendien legde u uw interviews op de DVZ af op 25 november 2014, namelijk 16 dagen na de aanval en 13 dagen na uw ziekenhuisopname en wordt in de door u neergelegde medische attesten van uw ziekenhuisopname naar aanleiding van dit incident, naast een vermoedelijke hersenschudding, nergens vermeld dat uw geheugen hierdoor zou zijn aangetast. U legt verder geen ander attest neer waaruit dit wel zou blijken. Bijgevolg blijven bovenstaande tegenstrijdigheden onmiskenbaar overeind. Ten slotte verklaarde u nog op de DVZ dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek uit uw land op de Lvovskayalaan in Khmel'nitsi hebt gewoond. Toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u in die periode ooit op een ander adres hebt verbleven, antwoordde u ontkennend (DVZ, verklaring, rubriek 10). Ook dit kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat u ook in Sint-Petersburg (Rusland) en in Kiev hebt verbleven (CGVS, p. 6). Het feit dat u dit niet vermeld hebt op de DVZ, zelfs niet wanneer het u uitdrukkelijk gevraagd werd, is des te opmerkelijker daar u tijdens uw verblijf in Kiev van 2000 tot 2003 net in contact was gekomen met de personen die u meer dan 10 jaar later opzochten opdat u zou worden ingezet in de strijd van de pro-Russische separatisten (CGVS, p. 8-10, 14), en dit dus deel uitmaakt van de kern van uw asielrelaas. Daar al deze elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen aflegde, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast zij opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag indiende. U zou immers in België zijn aangekomen midden juni 2014 (CGVS, p. 11-12) en diende pas 5 maanden later, op 17 november 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Van een asielzoeker die zijn land van herkomst diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans worden verwacht dat hij zich bij aankomst in het gastland onmiddellijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming aan te vragen. U verklaarde dat u toen u besloot uw land te ontvluchten en naar België te reizen nog geen weet had van de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Dit is echter weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat u ook op geen enkele manier informatie hebt trachten te vergaren over beschermingsmogelijkheden of de mogelijkheden om in België een verblijfsvergunning te verkrijgen voor uw vertrek (CGVS, p. 12-13). Van iemand die uit vrees voor zijn leven gedwongen wordt alles achter te laten en zijn land van herkomst te ontvluchten om vervolgens een nieuw leven op te bouwen in een geheel vreemd land, en die bovendien hoogopgeleid is (CGVS, p. 7), kan nochtans worden aangenomen dat hij zich in deze omstandigheden hierover zou hebben geïnformeerd. Hoe dan ook verklaarde u tegelijk dat u niet meteen na uw aankomst een asielaanvraag hebt ingediend, omdat u bang was dat u in dat geval gerepatriëerd zou worden. Hieruit kan worden opgemaakt dat u uiteindelijk toch op de hoogte was van de mogelijkheid van een beroep op internationale bescherming. Uw uitleg waarom u hier aanvankelijk aan verzaakte, houdt bovendien weinig steek. Een beroep op internationale bescherming houdt immers in dat u net niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u dan integendeel verkoos om hier illegaal te verblijven, valt moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u vreesde te worden gerepatriëerd. Dat u zich hier bovendien niet verder zou hebben geïnformeerd over wat een asielaanvraag precies inhoudt is gelet op uw omstandigheden ook weinig aannemelijk. Bovendien verklaarde u dat u uiteindelijk toch een asielaanvraag hebt ingediend omdat u hier met geweld overvallen werd en u vermoedde dat deze aanval verband hield met de problemen die u in Oekraïne kende en omwille waarvan u uw land bent ontvlucht (CGVS, p. 12). Dat u dan plots wel het nut zou hebben ingezien van een asielaanvraag omdat u meende nood te hebben aan bescherming doch dit voordien niet zou hebben ingezien of zich hierover niet zou hebben geïnformeerd, kan moeilijk overtuigen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw herkomstland verder ernstig aantast.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ontbreken van uw Oekraïens binnenlands paspoort. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat zowel uw internationaal als uw binnenlands paspoort werden gestolen toen u met geweld door onbekenden werd overvallen in België (CGVS, p. 10-11). Op de DVZ verklaarde u daarentegen nog dat uw reispaspoort hier werd gestolen toen u aangevallen werd, maar dat u uw binnenlands paspoort bent verloren nog voor u Oekraïne had verlaten en dit er niet hebt aangegeven (DVZ, verklaring, rubriek 26A). Toen u op uw

voorgaande verklaring werd gewezen, antwoordde u dat u op de DVZ misschien fout begrepen werd (CGVS, p. 11). Wederom zij benadrukt dat kan worden aangenomen dat uw eigen verklaringen letterlijk werden vertaald door de tolk op de DVZ en u dit bijgevolg zelf zo had weergegeven. Hierdoor bestaat het vermoeden dat u uw Oekraïens binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over eventuele woonstregistraties elders in uw land van herkomst of het tijdstip van de uitreiking van uw internationaal paspoort verborgen te houden. Dit heeft tevens implicaties voor de aannemelijkheid van het ontbreken van uw overige documenten, namelijk uw internationaal paspoort. U zou wel hebben verklaard in het ziekenhuis en aan de politieagent die u naar aanleiding van de overval bezocht dat uw documenten gestolen werden, echter hebt u hier geen aangifte van gedaan. U verklaarde dit niet te hebben gedaan omdat u uw overvallers niet kende (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk van deze documenten, waarvan kan worden aangenomen dat zij van groot belang voor u zijn gezien uw situatie, beroofd werd tijdens deze aanval kan worden aangenomen dat u hier dan ook aangifte van zou doen, zeker wanneer u die kans geboden wordt, of u de identiteit van uw overvallers al dan niet kent, voor het geval deze documenten ergens zouden opduiken. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over de wijze en het tijdstip waarop u uw land van herkomst verlaten hebt verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder ondermijnd.

Dat u in België met geweld overvallen werd, waar u twee medische attesten en een medisch getuigschrift van neerlegt, wordt niet betwist. Gezien omwille van bovenstaande argumentatie geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaring – die bovendien slechts een vermoeden betreft – dat deze aanval hiermee verband houdt (CGVS, p. 10-11). Zij bovendien opgemerkt dat in deze door u neergelegde medische stukken vermeld staat dat u verklaarde dat u een Oekraïense activist bent die tegen Poetin gekant is en in dit verband door (etnische) Russen in België werd aangevallen. Deze verklaring kan niet geheel in overeenstemming worden gebracht met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, namelijk dat u niet politiek actief bent of bent geweest, maar dat mensen die u van vroeger kenden uit een crimineel milieu u wilden inlijven om een beweging op te starten ter ondersteuning van de strijd van pro-Russische separatisten, en u vermoedde dat deze aanval hiermee verbonden was (CGVS, p. 8-11 14-19). Ook deze ongerijmdheid tast de geloofwaardigheid van uw voorgehouden asielrelaas verder aan.

Dat u in België tevens werd aangevallen door een Russisch staatsburger die u hier hebt leren kennen in het opvangcentrum waar jullie beiden verbleven en die u provoceerde in verband met de politieke situatie in uw land van herkomst, waar u eveneens twee medische attesten van neerlegt en naar aanleiding waarvan u een klacht had ingediend, waar u het proces-verbaal van neerlegt (CGVS, p. 4-5), wordt evenmin betwist. Dit incident houdt echter geen verband met de door u aangehaalde redenen van uw vlucht of terugkeervrees.

Wat betreft de drie dreigberichten die u onlangs ontving van een onbekende, waarvan u vermoedt dat dit ook verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven (CGVS, p. 3-4), en waarvan u een screenshot (van één bericht) neerlegt, zij opgemerkt dat dit stuk enkel een ondersteunende werking kan hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd uiteengezet, kan dit stuk nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien kunnen dergelijke chatberichten gemakkelijk gefabriceerd worden of uit een volledig andere context genomen zijn (zoals een discussie op een chatforum). Bijgevolg is de bewijswaarde van deze screenshot bijzonder relatief en is deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Hoe dan ook kan uit dit bericht niet worden opgemaakt dat dit enig verband houdt met de door u aangehaalde asielmotieven.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees

voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Khmel'nitski, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Oekraïne heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.6.1. In verband met de door verwerende partij vastgestelde belangrijke tegenstrijdigheden in de onderlinge verklaringen van verzoekende partij die raken aan de kern van haar asielrelaas, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen dat ofwel de tolk haar niet goed begrepen/vertaald had ofwel zij zichzelf toen vergist had ten gevolge van haar slechte mentale staat na de gewelddadige overval in de nacht van 8 op 9 november. Bovendien werd het interview op een onbeleefde en lakse manier afgenomen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal waar zij aangaande het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop wees dat zij twee keer de tolk betrapt had op het feit dat ze foute data had gezegd, dat zij geenszins ernstig werd genomen en dat het verslag haar niet voorgelezen werd, maar aan haar werd gegeven om zelf te kijken. Volgens verzoekende partij is het in deze context dan ook zeer aannemelijk dat door de Dienst Vreemdelingenzaken fouten werden genoteerd tijdens dit interview.

Verder wijst verzoekende partij erop dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verhoord werd terwijl zij zich in een oververmoeide, getraumatiseerde toestand bevond, op een ogenblik dat zij nog steeds herstellende was van zware hoofdtrauma's – zij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift het medisch attest d.d. 11 december 2014 toe (bijlage 4 van het verzoekschrift) – en een voorgeschiedenis heeft van geheugenverlies. Omtrent haar geheugenproblemen stelt verzoekende partij dat deze veroorzaakt werden door haar lang verleden van contactsporten en door het feit dat zij aan een ernstige vorm van hepatitis C lijdt. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een medisch attest d.d. 10 november 2014 en een medisch rapport d.d. 12 november 2014 toe waaruit blijkt dat zij lijdt aan hepatitis C (bijlagen 5-6). Verzoekende partij wijst erop dat het bekend is dat hepatitis C ook neurologische problemen zoals geheugenverlies tot gevolg kan hebben en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toe betreffende hepatitis C (bijlage 7).

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de plaatsen waar zij verbleven heeft sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit haar land, stelt verzoekende partij dat zij *“meende naar waarheid te moeten antwoorden dat hij nooit ergens anders dan in zijn geboorteland Khmel'nitski gedomicilieerd was voor zijn vertrek naar België”* en dat het nooit haar bedoeling was om de periode waarin zij in Kiev verbleef te verzwijgen.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken flagrant tegenstrijdig zijn met haar verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en dit betreffende elementen die raken aan de kern van haar asielrelaas, met name aangaande wanneer zij bezocht werd door handlangers van haar voormalige oversten uit Kiev die haar verzochten een beweging op te richten voor de strijd van de pro-Russische separatisten en wanneer zij haar land van herkomst heeft verlaten, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen overtuigende argumenten aanbrengt die van aard zijn desbetreffende tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren.

Ten eerste is de Raad van oordeel dat het betoog van verzoekende partij dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op een onbeleefde en lakse manier werd afgenomen, dat zij geenszins ernstig werd genomen en dat het verslag haar niet voorgelezen werd, loutere beweringen betreffen. Uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt op geen enkele manier dat dit interview op een onbeleefde en lakse manier werd afgenomen of dat verzoekende partij niet ernstig werd genomen. Voorts wordt er in het verslag vermeld dat het wel degelijk werd voorgelezen aan verzoekende partij, waarna verzoekende partij het voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst).

Verder meent de Raad dat, daar verzoekende partij de vragenlijst voor akkoord ondertekende nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst), het argument van verzoekende partij verkeerd begrepen/vertaald te zijn door de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken, evenmin gevolgd kan worden. Indien verzoekende partij in voormeld argument zou doelen op een vertaalfout wijst de Raad erop dat verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar gezondheidstoestand en haar geheugenproblemen teneinde de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren, waaromtrent zij de reeds eerder door haar neergelegde medische attesten (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-3) opnieuw als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 4-6), meent de Raad dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar opgelopen verwondingen haar geheugen dermate zouden hebben aangetast dat zij dergelijke flagrante fouten zou maken aangaande cruciale aspecten van haar asielrelaas. In de door haar aangebrachte medische attesten d.d. 10 november 2014 en 12 november 2014 van haar ziekenhuisopname naar aanleiding van dit incident en in het medisch attest d.d. 11 december 2014 (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-3; bijlagen 4-6 van het verzoekschrift) wordt immers nergens vermeld dat het geheugen van verzoekende partij hierdoor zou zijn aangetast. Evenmin legt zij enig ander attest neer waaruit dit wel zou blijken. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een internetartikel toevoegt (bijlage 7), stellende dat hieruit zou blijken dat hepatitis C, waaraan zij lijdt, neurologische problemen zoals geheugenverlies tot gevolg kan hebben, stelt de Raad evenwel vast dat in het artikel louter in algemene bewoordingen vermeld wordt dat bij hepatitis C mogelijk neurologische problemen kunnen optreden, doch wordt in het artikel niet uitdrukkelijk vermeld dat ook geheugenverlies kan optreden. Bovendien wordt enkel melding gemaakt van een *mogelijkheid* van neurologische problemen. Verzoekende partij toont derhalve geenszins aan dat zij omwille van haar ziekte hepatitis C geheugenproblemen zou hebben. De Raad besluit dan ook dat de door verzoekende partij beweerde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheden in haar verklaringen.

Daar waar verzoekende partij aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent de plaatsen waar zij verbleven heeft sinds haar geboorte tot aan haar vertrek uit haar land, stelt dat zij *meende naar waarheid te moeten antwoorden dat hij nooit ergens anders dan in zijn geboorteland Khmel'nitski gedomicilieerd was voor zijn vertrek naar België*", wijst de Raad verzoekende partij er evenwel op dat aan haar gevraagd werd of zij ooit ergens anders *verbleven* heeft (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, rubriek 10). Het is geenszins aannemelijk dat zij op deze vraag ontkennend antwoordt indien zij – zoals zij verklaart tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal – ook in Sint-Petersburg (Rusland) en in Kiev verbleven heeft. Dat zij dit niet vermeldt is des te opmerkelijker gezien het feit dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Kiev van 2000 tot 2003 net in contact was

gekomen met de personen die haar meer dan 10 jaar later opzochten opdat zij zou worden ingezet in de strijd van de pro-Russische separatisten, en dit dus deel uitmaakt van de kern van haar asielaanvraag.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij een laattijdige asielaanvraag indiende, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij bij aankomst in België in juni 2014 op de trein werd aangesproken door een man die haar afraadde asiel aan te vragen, daar zij zo meer risico zou lopen om teruggestuurd te worden naar haar thuisland of Polen. Deze man gaf haar vervolgens onderdak en hielp haar aan (zwart) werk. Verzoekende partij had zich in deze periode onvoldoende geïnformeerd en werd misleid. Bovendien hoopte verzoekende partij aanvankelijk nog om op termijn te kunnen terugkeren naar haar thuisland. Toen de problemen uit haar thuisland haar echter achtervolgden tot in België, beseftte zij evenwel dat zij geen andere optie had dan een asielaanvraag in te dienen in België.

2.2.7.2. De Raad wijst verzoekende partij er echter op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient en daarbij correcte gegevens verstrekt. Dat zij louter vertrouwd zou hebben op het advies van een vreemde man die zij ontmoet had op de trein, en zich niet verder had geïnformeerd, is, temeer gezien zij hoogopgeleid is (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 7), geenszins aannemelijk. Verder bemerkt de Raad dat een beroep op internationale bescherming net inhoudt dat verzoekende partij niet zou worden gerepatriëerd in geval van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat verzoekende partij dan verkoos om hier illegaal te verblijven, valt niet te rijmen met haar verklaring dat zij vreesde te worden gerepatriëerd. Waar verzoekende partij bemerkt dat zij aanvankelijk nog hoopte om op termijn te kunnen terugkeren naar haar thuisland, meent de Raad dat dit geen enkele afbreuk doet aan het gegeven dat het totaal onaannemelijk is dat verzoekende partij, die aangaf dat ze sinds haar aankomst in België bang was om te worden teruggestuurd naar Oekraïne omdat zij daar vreesde voor haar leven (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 12), nagelaten heeft zich te informeren aangaande de wijze waarop zij bescherming kan krijgen en ervoor gekozen heeft illegaal in het land te verblijven in plaats van een beroep op internationale bescherming te doen.

2.2.8.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande het ontbreken van haar Oekraïense paspoort, verwijst verzoekende partij naar haar eerdere opmerkingen over het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat er grote vraagtekens geplaatst dienen te worden bij het verslag dat naar aanleiding van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld. Tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dienen volgens verzoekende partij dan ook "*met een serieuze lepel zout*" genomen te worden. Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij na de aanval in de nacht van 8 op 9 november 2014, waarbij haar Oekraïens internationaal en binnenlands paspoort gestolen werden, geen klacht indiende, stelt verzoekende partij dat de betrokken agent haar niet duidelijk had gemaakt dat zij naast een verklaring ook een effectieve klacht moest indienen.

2.2.8.2. De Raad bemerkt vooreerst dat daar waar verzoekende partij verwijst naar haar eerdere opmerkingen over het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat er grote vraagtekens geplaatst dienen te worden bij het verslag dat naar aanleiding van dit interview werd opgesteld, hierboven reeds werd vastgesteld dat het betoog van verzoekende partij in verband met het verloop van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan overtuigen (zie punt 2.2.6.2.). De vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen hierdoor dan ook niet worden verklaard.

Verder kan de uitleg van verzoekende partij dat zij geen klacht heeft ingediend omdat de betrokken agent haar niet duidelijk had gemaakt dat zij naast een verklaring ook een effectieve klacht moest indienen, allerminst overtuigen, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor nog stelde geen klacht te hebben ingediend bij de politie omdat zij haar overvallers niet kende (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS d.d. 15/09/2015, p. 17). Derhalve blijkt uit deze verklaring duidelijk dat verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van de mogelijkheid om een klacht in te dienen, doch heeft zij hiervan bewust afgezien. De Raad acht het geenszins plausibel dat verzoekende partij, indien zij werkelijk beroofd werd van haar Oekraïens internationaal en binnenlands paspoort, documenten die van groot belang zijn voor haar gezien haar situatie, hiervan geen aangifte zou hebben gedaan voor het geval deze documenten ergens zouden opduiken.

De Raad treedt verwerende partij dan ook bij in de motivering dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij aangaande het ontbreken van haar Oekraïens binnenlands paspoort en de onaannemelijkheid dat zij geen aangifte heeft gedaan van het feit dat bij de overval haar documenten gestolen werden, doen vermoeden dat verzoekende partij haar Oekraïens binnenlands paspoort en haar Oekraïens buitenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische instanties om zo de hierin vervatte informatie (eventuele woonregistraties elders in haar land van herkomst; het tijdstip van de uitreiking van haar internationaal paspoort; de wijze en het tijdstip waarop zij haar land van herkomst verlaten heeft) verborgen te houden. Deze vaststelling ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.

2.2.9.1. Aangaande de bemerking van verwerende partij dat in de door verzoekende partij neergelegde medische stukken omtrent het feit dat verzoekende partij in België met geweld overvallen werd, vermeld staat dat verzoekende partij verklaarde dat zij een Oekraïense activist is die tegen Poetin gekant is en in dit verband door (etnische) Russen in België werd aangevallen, hetgeen niet geheel in overeenstemming kan worden gebracht met haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij immers stelde dat zij niet politiek actief is of is geweest, meent verzoekende partij dat aan de verklaringen die een dokter registreert over haar asielrelaas geen waarde kan worden gehecht en benadrukt zij dat zij nooit een politiek activist is geweest.

2.2.9.2. De Raad bemerkt evenwel dat, daar waar de medische attesten vermelden dat verzoekende partij een Oekraïense activist is die tegen Poetin gekant is, dit gebaseerd is op de verklaringen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 18, documenten nrs. 1-2). Deze ongerijmdheid met de verklaring van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij niet politiek actief is of is geweest, tast dan ook verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan.

2.2.10. Voor wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij lijdt aan hepatitis C en dat zij in Oekraïne omwille van het enorm tekort aan medische voorzieningen en medicatie aldaar – verzoekende partij voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift twee internationale rapporten toe (bijlagen 9-10) – geen toegang krijgt tot de medische zorg die zij nodig heeft, wijst de Raad erop dat indien verzoekende partij een verblijfsmachtiging wenst te bekomen op basis van medische gronden zij hiertoe de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te volgen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Khmelnitcki, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Per aangetekend schrijven worden door verzoekende partij nog een print-out van bedreigingen die zij op 4 mei 2015 online ontving en een e-mail die zij dezelfde dag nog verstuurd aan haar vrouw om haar te waarschuwen bijgebracht. De Raad is evenwel van oordeel dat deze documenten niet van aard zijn afbreuk te doen aan voorgaande motivering. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien bemerkt de Raad dat de bewijswaarde van een print-out van een chatbericht bijzonder relatief is, daar dergelijke chatberichten gemakkelijk gefabriceerd kunnen worden of uit een volledige andere context genomen kunnen zijn, en dat aan een e-mail die door verzoekende partij werd verstuurd aan haar vrouw geen enkel objectief karakter kan worden toegekend.

2.2.14. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota nog twee Belgische medische attesten d.d. 29 oktober 2015 en 6 november 2015 neer, stellende dat deze stukken haar geheugenproblematiek bevestigen. Betreffende het medisch attest d.d. 29 oktober 2015 stelt de Raad vast dat in het medisch attest weliswaar onder probleemstelling vermeld wordt dat de hoofdklacht van betrokkene *“een geheugenstoornis type inprenting”* is en dat uit de betrokkene zijn medische voorgeschiedenis blijkt dat bij hem in 2014 een *“commotio met bewusteloosheid en geheugenverlies / multipele neusbeenfracturen / hoofdhuidwonden / contusies na agressie”* werd vastgesteld, doch wordt in de diagnose geen enkele melding gemaakt van geheugenproblemen in hoofde van betrokkene en evenmin van aan aantasting van het cognitief geheugen van verzoekende partij waardoor zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over gebeurtenissen die zij in het verleden persoonlijk zou hebben meegemaakt. Wat betreft het medisch attest van 6 november 2015, stelt de Raad vast dat hierin louter vermeld wordt dat betrokkene lijdt aan *“geheugenproblemen veroorzaakt door multipele hersentraumata (...) en door posttraumatisch stress syndroom”*, doch bevat het medisch attest geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam en over de aard van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Ook dit attest is derhalve niet van aard om aan te tonen dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. Daarenboven merkt de Raad op dat deze medische attesten fotokopieën betreffen en dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT